

Publicerad 2016-04-18 23:39 av tehdog

inget svar

jorden varm, luften tempererad, och om du slår dig ned nu, och mediterar i största allmänhet, för en gångs skull utan att vika av, svikta fokus från att inte låta någonting som helst uppta mer uppmärksamhet än den ytterligt accepterande, var hamnar du då?, vilken frekvens har din våg?, och vad skulle du kalla det som förstår?, annat än språk?, avancerade arrangemang av sammanhang, inkluderande uttryck och glänsande kärnfullhet, vilka vinklar innefattar/utesluter den klangbotten som ekar genom täta lager av abstraktionsmolekyler?, tankeatomer;

det läcker ut, ur?,

en porlande sorlande förhårdnande rytm

utan vidare sammanhang än det tätt tätt andedräktiga

som smälter, kondenserar, försvinner.

så är det att vara med dig

så håll dig borta är du vänlig, jag har väl också rätt att existera

se hur skogen brinner bakom mina knutar, de nyanserna

sätt ord på dem åt mig. jag vet att du kan, för du saknar mina ögon,

och ha det så bra.

Jag tänker mig att jag kommer att dö i en rulltrappa; antingen för att trappsteget som färdas på krackelerar i sitt fundament, vilket blir blodigt och brutet när typ käken spetsas brett som av en trottoarkant, eller så kommer någon hurtigt frejdig yolo-typ sparka mig i ryggen där jag står och 1) scannar av livsöden 2) smeker skärmen med tummen 3) tänker mänskliga insektstankar som ögon i rörelse bakom ögonlock 4) och balanserar samtidigt.

Du får allt det här som ingen ägnar en tanke, du får allt det här som ingen annan får, av den som ger dig allt det, som på det stora hela handlar om att ge och ta, ge och ta,

ta och ge,

dig, nej, jag,

offra vad du har, skona,

narcissist. Vad att vinna?

Kontaktytorna är brutala. Men och, om vi spelar ut varandras kroppar till den punkt då vi båda är desperata nog att inte kräva ett skit av någon annan än oss själva, så kanske vi har chans att skona varandra från de absolut mörkaste psykgudsvråerna i en världssjäls genomskinlighet.

,

Jag är övertygad om att jag kommer att dö i en trafikolycka, alltså, vari jag som ett vilt men inte så tungt

djur vobblar över vindrutan. Det kommer att gå snabbt och jag kommer bara att hinna tänka ett skoningslöst namn innan det hela är förbi. Trafiken fortsätter.

Du vill dö och jag vill döda, härligt. Jag vill dö och du vill överleva, ärligt? Hjärnan är en rörelsedetektor och hjärtat agerar som det led av borderline, kan inte bestämma sig för annat än att slå och sluta slå och slå färdigt och slå vidare och så till slut är det tyst på riktigt, äntligen ebbar orden ut; sandkornen gnistrar genom lagren, förbi den festliga basvibrerande öppetfönstergardinen, ned mot magmamärgen, in i skönhetsmaskinen.

Reflektionen vacker, äntligen kan någon älska – men vem sätter din kropp åt sidan och sårar på skinkorna och låter kroppsöppningen uppfyllas så tårarna sprutar, lyckan, lyckan, den delade upplevelsen fyller upp rummet med ett ekande ljud, och du skär dig i flera veckor, men allt blir bra, vi har ju varandra, och du är ingen till last, du tar ansvar för dina svajande känslor och jag får som jag vill, något annat kommer inte på tapeten, förutom när du hävdar äganderätt och jag slår upp en vattenspridare i ditt ansikte.

Hundratal mil bort överväger en att ge vika för sin abstrakta svaghet och mörda skiten ur vargen. Den ser sitt husdjur djupt i ögonen och ändrar sig. Världen är god.

Ytterligare tusentals mil bort smälter isen.

Ingen tar oss levande.